

Груйо взема Зоя за косяка и я дръпна. Божията
чрна кърва змиа ешила и ~~намулена~~ ~~намулена~~
всичко на течева коса лъсна кърва змиа на себиди
сакта, зоя се доведе към Петра и се вкопчи
въ него. Волният и черни невошки аги обхвата
рожищени аги ахтвъ.

- Дръпна го. Сториеш го. Ще ме убие. Ще
ме убие - мнукнах мър Сиверански. Мислеше
на колко да займеша. - Азката го е доволна е
Стакно не знаеше къде да се дже и току падна
агоше на мекото си.

Между това Груйо блъсна брата си и наново посегна на Зоя. Петъръ хвана
протегната му ръка и встана между него и гъркията. Пълата ярось на Груйо
сега се изсипа, жъ върху Петра.

- Махвай се изкреця диво той - азъ тебъ не те познавамъ. И ти си дошелъ да
го обирашъ. За пари всички сте тука. . . Една сламка не си внесалъ ти въ тая
къща. . . .

Съ помоща на Станко и слугата Михалъ, Груйо дръпнаха на страна и му пои
речиха са се бие. Той - Азъ се махамъ самъ отъ тая къща. Кракътъ ми нѣма да стѣпи
вече тукъ докато не я намеря запустѣла кукумявки да мечатъ на покривътъ и - изви
- ка той разпалено. А ти - обърна се Груйо къмъ баща си и ти гъркиньо, сметка ще
ми далате - Той се избърна и тръгна съ големи и твърди крачки къмъ вратата.

Чорбаджията стоеше мълчаливъ и убитъ. Презъ пълото време докато трая тази
спена той стоеше все така, ойкаше нито викаше какво става край него, нито
лъкъ това го интересуваше. Станко гледаше ту баща си ту Зоя и малкитъ му
живи очи ~~взхвизвихах~~ ~~икрѣхъх~~ ~~хвърлѣха~~ внимателни погледи на всички. Петъръ
мълчаливо бѣ навелъ глава, а Зоя и смаяния отъ страхъ киръ Стефански глед-
-аха отдалечаващия се Груйо.

- Излезе на улицата - Махна се - извика дѣдката съ облекчение - Хапмана, пушъ,
ясекекия - викна полирѣ му той - Викайте заптиутата да го хванатъ. Какво стоите
Ще ви убие. И менъ ще убия. Чапкънъ. Стой, стой тамъ. . . .

- Не викай дѣдо - пресече го Станко. - Така и тебъ набива. . .

- Нека посмѣе. Нека посмѣе - крещеше дѣдката като лудъ и накрай запѣка съ езикъ

- И ний калпазани бей. Да не можемъ да го вържимъ -

- Е, какво ще кажешъ сага чорбаджи? Да си отиваме ли. Ти май много се отчая те
гледамъ? - приближи се Зоя къмъ стария.

- Идете си. Идете си. . . Утрѣ ще видимъ - тихо съ глухъ гласъ изтена Рълко и ~~мехъх~~
размаха безпомощна рѣнѣ. Лицето му доскоро енергично и смело сега приличаше на